

Fénysugár

Evangeliumi hitébrazító és hitméllyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnök. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

AKARSZ-E MEGGYÓGYULNI?

Akarsz-e meggyógyulni? — kérdezi az Úr Jézus attól a betegtől, aki már 38 éve fekszik betegágyán. (Ján. 5.)

Az ember szinte csodálkozik a kérdésen. Az is lehetséges volna, hogy valaki ne akarna meggyógyulni? Az a beteg tényleg akart. Meg is gyógyult. Azonban nem mindenki van így vele. Vannak betegek, akik bár mondják, hogy szeretnének meggyógyulni és talán maguk is azt hiszik, hogy ezt akarják, — mégsem igazán akarnak. Ez abból látszik, hogy nem használják fel az eszközöket, amelyek a gyógyulásukat munkálnák. Nem tartják be pl. az orvos rendelését, sőt tudatosan tesznek olyant, ami ártalmukra van. Mindamellett mondogatják: „Milyen jó lenne meggyógyulni!” Sőt zúgolódnak is, hogy betegségük még mindig nem ért véget.

Ne áltassa magát senki! Lehet a betegséghez is, illetőleg inkább a vele járó körülményekhez: fekvéshez, kivételes bánásmódhoz, semmittevéshez, stb.-hez ragaszkodni. Lehet öntudatlanul is félni az egészséges állapottól, mert azzal bizonyos kötelességek is járnak. Közben martírnak is érezheti magát az ember. Olyan „érdekes” lehet a dolog!

Ha valakinél nem állanak fenn ezek, ha valóban „akar”, azt azzal mutatja meg, hogy mindent megtesz, ami gyógyuláshoz vezet. Ezért imádkozik és engedelmeskedik orvosra rendeleteinek.

A lélek betegségével ugyanígy lehet az ember, mint a testi betegséggel. Vannak akik sokat panaszkodnak egy-egy bűnük, megköztözöttségük miatt, de semmit sem tesznek meg szabadulásuk érdekében. Az áldott Orvos pedig ott van és kérdezi: „Akarsz-e meggyógyulni?” Felajánlja a szabadságot, a győzelmet. A lélek talán azt feleli reá: „Igen, igen!” Talán imádkozik is a gyógyulásáért sokat. De nem teszi meg a döntő lépést, nem hisz a váltáság teljességében, nem veszi igénybe az Úr vérét, a felülről való erőt, nem áll ellen a rossznak, nem kerüli a kísértéseket. Csak panaszkodik tovább: „Milyen nehéz az életem! Nincs békességem!”

Akarsz-e? Akkor akarj valóban! Ragadd meg a mentő kezet, fogadd el utasításait, higyj, engedelmeskedj — és meg fogsz gyógyulni.

Minden csak kegyelem.

A késő esti órákban mentő autó állott meg a kórház kapuja előtt. Fiatal leányt hoztak, aki az éhségtől és a hidegtől elcsigázva, összeesett az utcán.

Amikor ránéztem, arcáról kemény, keserű kifejezés meredt felém. Mint aki hozzá van szokva ahhoz, hogy az emberek részéről mindig csak gúny, közöny, részvétlenség veszi körül és így ő maga sem várt tőlük már semmit.

Igyekeztem szeretettel közeledni feléje. Eleinte érzéketlennek látszott közeledésemre. Mikor azonban látta és érezte, hogy résztvevő szívvel vagyok iránta, az arc kemény kifejezése lassan szelidülni kezdett, mint mikor a befagyott folyó jéglapja kezd olvadni a meleg napsugár hatására. Lassan megnyílt előbb még összeszorított ajka és kérdéseimre elmondja, hogy állását elvesztette és most már három napja bolyong étlenszomjan az utcán azért, mert nincs senki, aki szeretettel befogadná és igyekeznék enyhíteni nyomorúságát. Ez csak egy eset a sok közül.

Megállottam ennél és arra gondoltam, mivel érdemeltem én több jót, és kevesebbet a nehezből, mint az a másik? Mivel szolgáltam én rá arra, hogy nekem is nem kell hasonlóképen nyomorognom, küzködnöm a létért, hanem van meleg otthonom, mindennapi kenyerem, munkám, melyet szabad végezni. Miért? — Minden csak kegyelem, felel egy belső hang néma kérdésemre.

Minden csak kegyelem! Mily kevesen tudják megérteni ezt! Mennyire követeli az ember a saját érdemeinek elismerését addig, míg a golgothai kereszt fel nem tűnik az életében, hogy letörjön minden gőgöt és megláttassa az

emberrel, hogy: az lenne a te részed, ha érdem szerint cselekednék veled Isten. De mivel szeretetből Isten büntelen Fia szállt fel a keresztre helyettünk, értünk, mi kegyelemből nyerhetünk igazi életet, olyat, melynek soha vége nem lesz, s amelynek a földi élet, — bármilyen szép nézőpontból szemléljük is azt, csak halvány árnyékképe.

Engedd, hogy az Ur Jézus téged is megajándékozhasson az örök élet reménységével és akkor tudsz majd minden körülmények közt boldog lenni. B. O. d. t.

FÖLFELE!

Tegnap megint szíven talált
Egy nyíl, egész váratlanul,
Az új seb oly sajogva fáj,
S a régi — érzém — kiújul.

Könnyem patakja megeredt,
S a szívem is zokogva sírt.
Ki jön bekötni a sebet?
Ki önt beléje balzsamírt?

Az emberek közt senkisé, m,
Ember, sebet csak ütni tud,
Fájdalmam az Urhoz viszem,
Tudom, ez mindig biztos út.

Hű Jézusom, Te úgy fogadsz,
Mint anya beteg gyermekét,
A fájdalomra nyíhet adsz.
Elűzöd a bú felleget.

Előre, fölfelé mutat
Értém átszegzett szent kezed,
Hogy tisztán lássam az út,
Amely az égbe fölvezet.

Ott nincs harc, nincs fájdalom,
Ott teljes egység, béke van,
Ott ujjongóvá lesz dalom,
Mit zeng a szívem boldogan.

Az égi karnak hangja már
Egy nagy, dicső harmónia,
S az én szívem csak erre vár, —
Soká nem kell már várnia.

VARGHA GYULANÉ.

Az imádkozásról.

Evangelizáló óra után történt. Beszélgettünk a megjelentekkel s a saját szavainkkal és a térdenállva való imádkozásra terelődött a szó. Megszólalt egy idősebb asszony:

»Az a meggyőződés, hogy aki igazán, teljes szívből imádkozik, az nem is tud máskép, csak a saját szavaival és térdenállva. Van egy gyermekkori élményem, amelyet még soha senkinek el nem mondtam, de most úgy érzem bizonyosságot kell róla tennem.

Édesanyám halálosan megbetegedett. Öten voltunk testvérek. Én voltam a legidősebb. Ugy 10–12 éves lehettem. Az orvos ki-be járt a házunkba s láttam, hogy mindig komolyabb mikor kijön és édesapámmal beszélget. Az egyik nap is megfigyeltem, amint az ajtóban beszélgettek. Mikor elbúcsúztak, édesapámnak könnyes lett a szeme. Megdöbrentett a látvány. Édesapámat még sohasem láttam sírni.

Nem ment vissza a szobába, hanem a pinceajtónak tartott. Sokáig néztem utána s azután lassan elindultam én is a pince felé. »Megnézem, mit csinál?« Ott ült a pincében egy lánynak. Fejét a tenyerébe hajtotta és sírt. Lassan odamentem melléje. Nem vett észre. Csak, amikor megszólaltam:

»Édesapám, miért sír?«

Rámnézett, azután odavont magához.

»Kislányom, te vagy a legidősebb, neked megmondom, hogy édesanyád meg fog halni. Azt mondta az orvos bácsi... Mi lesz veletek szegénykéim?...«

Egy pillanatig dermedten álltam, azután kibuggyant a könny a szememből s egy kétségbeesett gyermeksikoltás a szívemből.

»Nem igaz! Nem hal meg édesanyám!...«

Szinte öntudatlan kiszakítottam magam édesapám kezéből, ott előtte térdre vetettem magamat és sírva emeltem összekulcsolt kezemet az ég felé:

»Édes jó Istenem, ne vedd el a mi anyánkat!... Édes jó Istenem, ugy-e nem hal meg anyánk?«

Pontosan már nem emlékszem mi mindent mondtam, de jó pár percig imádkoztam ott. Édesapám csak ült s nézett rám mereven. Azután lassan felállt és kiment. Én csak azt tudom, hogy az imádkozás után valami szilárd nyugalom és bizonyosság költözött a szívembe, hogy édesanyánk nem hal meg. Napközben jött az orvos, jöttek az ismerősök, hallottam a suttogást: »meghal... meghal... nem éri meg a reggelt...«, de ilyenkor mindig olyan nyugalommal és biztossággal mondtam magamban: »Nem igaz! Nem hal meg. Imádkoztam érte.« — Hogy a jó Isten nem hallgatná meg a kérésemet, az eszembe se jutott. Föltétlen bizonyosság volt bennem, hogy már meghallgatott.

Reggelre jobban lett édesanyám. Az orvos a fejét csóválta és azt mondta: »Ez csoda!« Erre ujjongott az én szívem is: »Igen, a jó Isten csodája, mert imádkoztam érte.« S az én szívemből nem lehetett kitörölni azt a bizonyosságot, hogy az Ur meghallgatta az imádságomat.

Akkor imádkoztam először térdenállva a saját szavaimmal. Az iskolában állva, a templomban ülve szoktunk imádkozni. S mégis abban a pillanatban valami belső erő térdre kényszerített, mert csak így tudtam külsőleg kifejezni azt, ami a szívemben volt.«

„... Én velem cselekedtétek!”

»Munkafelügyelő, mi van a 25. számú munkással? Napról-napra kevesebbet ragaszt.« »Betegnek látszik, Uram.« — »Akkor nem használhatjuk.« — »Nagy családja van.« »Arról nem tehetünk.« »Felesége betegen fekszik, gyermekei nélkülöznek.« »Gondoskodjék a szegényház róluk, nem a mi kötelességünk. A férfi megkapja a munkakönyvét.« »Igen uram...« A következő bérkifizetéskor a 25. számú munkás összetörve, kétségbeesetten megy haza, zsebében a felmondólevéllel. — »... én velem cselekedtétek!«

Egy másik gyárban a gépek dübörögve zakatolnak, Schuhmann gépe áll csak csendben. A munkavezető megkérdezi: »Mi történt a gépével?« »Átvágta valaki a szíjat.« »Ki volt az?« »Nem tudom.« Köröskörül gyűlölettől égő sötét arcok. Schuhmann »szenteskedő«, »képmutató«. Másnap ismét csendben áll a gép. Csavar hiányzik belőle. »Igy nem mehet tovább!« Még egy pár alkalommal ismétlődött ugyanez s azután Schuhmann, a legcsendesebb, leglelküismeretesebb munkások egyikét, elbocsátották. Társai gyűlölték, egyik sem sajnálta, csak gúnyos nevetés hangzott utána. Tervük sikerült, s a férfi szívében mélységes szomorúsággal indult el a munkanélküliség sötét éjszakájába. »... én velem cselekedtétek!«

Íróasztala mellett ül és számol a főnök. »Érdemes kiadni a könyvet. A következő kiadásból tízezer példányt nyomatunk. Ez a fajta kelendő, ilyenre szükség van.« Égő arccal a könyvbetemetkezve olvas egy ifjú. Amott a szomszéd épületben gyertyafény mellett ol-

vas egy leány. Ezt a könyvet titokban kell olvasni. Pompás! És a könyv olvasásánál felébred a kívánság, tisztátalan gondolatok fogamzanak meg, a lélek megittasodik, nincs többé ellenállás. Méreg, halálos méreg! De jövedelmet hoz! Pénzt az írónak, a kiadónak, a nyomdának. És száz meg száz ifjú lelkét, életét teszi tönkre. Nem baj, csak pénz legyen! Ki törődik a fájó könnyekkel, rombadólt életekkel. Uj kiadás kell! — »... én velem cselekedtétek!«

Isten Fia a keresztfán azonosította magát az éhezőkkel, nyomorgókkal, hajléktalanokkal, betegekkel, foglyokkal. Tekintete ma is kutatva néz reánk. Meglátjuk-e felebarátaink szenvedését, tudunk-e segíteni, szeretettel lehajolni a gyengékhez, érezzük-e a felelősséget azért, hogy testvérek vagyunk? »... én velem cselekedtétek!«

Miben áll a mi keresztyénységünk? Mit munkál életünkben Isten szeretete?

Jóttek, amelyek semmibe sem kerülnek.

Barátságos arc, a mindennapi élet szürkesége és egyhangúsága között.

Meleg kézszorítás azokkal, akik szomorúak.

Szíves üdvözet a legszegényebbeknek is.

Résztvevő, együttérző tekintet azok számára, akik elrejtett szenvedést hordoznak.

Alázatos bűnbánat és bűnbeismerés az elkövetett bűnök miatt.

Aki Isten előtt alázatossá lett, az, emberek előtt is az kell, hogy legyen.

Prófétai szavak.

Ne felejtse el: Aki kevélyen jár, azt az Isten megalázza.

Éld életedet, haladj előre — Isten nélkül!

Építs és számíts a jövődre — Isten nélkül.

Csodáltasd műveltségedet, csillogtasd tudásodat, tehetségeidet — Isten nélkül!

Neveld gyermekeidet — Isten nélkül!

*De azután el fog jönni számodra az a nap, amely lángbetűkkel azt írja életed fölé: **Aki kevély és elbizakodott, azt az élő Isten megalázza!***

Ne dicsekedjék a bölcs az ő bölcsességével, az erős se dicsekedjék az erejével, a gazdag se dicsekedjék gazdagságával. (Jer. 9:23.)

Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Alázátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején. (I. Péter 5:5, 6.)

Együtt Krisztussal.

Florenzben, a franciskánusok temploma falán a következő megragadó feliratot találjuk: »Egyetlen Isten! Ha ellenségemmé lesz, ki szabadíthat meg engem? Egyetlen lelkem! Ha elveszítem, mi marad nekem?!«

Megragadó szavak. Komoly gondolatokat tartalmaznak. Valóban, aki nincs Krisztussal, az elene van és az ellen van Krisztus.

Imádkozni azt teszi, az Ur előtt állni és Isten előtt állni: az az imádság. Itt, egyedül itt gyökerizik a mi erőnk.

Sírfeliratok.

Egyik temetőben, egymástól nem messze két sírkövet láttam, amelyek külsőleg hasonlók voltak, azonban a felírásuk által igen különböztek egymástól. Az egyikre arany betűkkel ez volt írva: »Membékélten!« Itt pihent földi porsátora egy olyan léleknek, aki szent bizonyossággal hagyta el a világot és most boldog reménységgel tekint a feltámadás elé: »Membékélten!« — A másik sírkövön ezt olvastam: »Hiába!« Szívében gyötörő kétséggel távozott el ez a lélek és rémületen kiáltja majd amaz utolsó napon: »Hiába!«

Milyen lesz egyszer a te sírköved felirata? Membékélve? Vagy Hiába? Hiába halt meg érte Jézus, — hiába volt hozzád közel az üdvösség, — hiába intett, dorgált, áldott Isten szeretete — hiába. Óh, milyen poklot érdemel az, aki mindezt megvetette, aki Isten Fiát lábbal taposta, a meghintésnek vétérét tisztátalannak tartotta, az igazságnak Lelkét megszomorította. Bizony, a legmélyebb mélységbe fog vettetni!

... Mikor aztán magába szállt, monda:

Fölkelvén elmegyek az én Atyámhoz, és ezt mondom neki: »Atyám, vétkeztem az ég ellen és Te ellened...«

Mikor pedig még távol volt, meglátá őt az ő atyja, és megeskirajta a szíve, és oda futván, a nyakába esék, és megcsókolgatá őt... (Luk. 15:18—20.)

A legnagyobb felfedezés, amit ember tehet, ha Istent felfedezi. Felülről vett erő nélkül, örökkévaló szeretet hatalma nélkül, nem lehet előbbrejutni.

Kivonat az általános imahé meghívójából.

Együttes imádkozásra, könyörgésre hívja fel a most megkezdődő imahét a föld minden népezetét. Isten népe hálával ragadja meg ezt az alkalmat, hálás a nyitott ajtókért, amelyek az Evangélium számára tárva vannak. A jelen sok nyomorúsága, küzdelme, a nehéz körülmények egyetlen gyógyszere az Evangélium. Nem külső ujitásokra van szükség, hanem a megfeszített és feltámadott Krisztusról szóló örömezenetre, Krisztus bizonyágtévőire. Imádkozunk a hívők megszentelődéséért és lelki egységéért. A közös imádkozáshoz Isten drága ígéretét fűz.

Külmissziói nap.

Adjunk hálát a külmisszió győzelméért a pogány világban, az áldásokért, amely a népekre az Evangélium által minden időben gazdagon kiáradt, hogy a népek és keresztyénség Isten tanácsa és akarataival nem ellenkeztek, egységes érdekeik voltak. Az evangéliumi munka minden előrehaladásáért, különösen az afrikai mezőn. (Kamerun, Északafrika).

Beismerjük, hogy az egyre szaporodó nehézségek, a Lélek és szeretet hiányát mutatják, amelynek sok helyen megfáradás, elcsüggedés a következménye, — hogy a növekvő gazdasági nehézségek miatt többet panaszkodtunk, mint imádkoztunk, — hogy az adakozási készség és a hittel teljes könyörgés a missziói gyülekezetekben ellanyhult.

Könyörögjünk, hogy a politika és a szociális érdekek (Törökország, Kína, Ázsia, stb.) az Evangélium igazságát fel ne tartóztassák,

— hogy a missziói közösségek, odakünn és itthon, Szentlélekkel megtelve, Isten országának az útját jobban egyengessék, — hogy a pogány keresztyén körök több önnállóságra jussanak, áldott gyümölcsöket teremjenek. Különösen gondolunk itt — Új Guineá-ra. Tekintsünk az őskeresztyén misszió példájára, melynek egyedüli erőforrása Krisztus győzelmébe vetett hit volt.

Csak egy néger.

Egy nyugatindiai keresztyén néger rabszolga megnyerte urának a bizalmát és az ültetvényén felügyelőjévé tette. Egy napon azt mondta a rabszolgának, hogy menjen vele a néger piacra és válasszon a maga számára, húsz erős néger rabszolgát. A rabszolga elment urával, hogy a száz, meg száz eladásra váró rabszolga közül húszat kiválasszon. Tekintete egy öreg, roskadt négerre esett. Urához fordulva így szólt: »Vegye meg uram ezt a rabszolgát.« Az ültetvényes csodálkozott a választáson és aggodalmát fejezte ki. A rabszolga azonban kérve fordult újra hozzá: »Vegye meg uram ezt az öreg embert.«

A rabszolgakereskedő ezt hallva így szólt: »Ha húsz rabszolgát vesz, ezt az egyet odaadom ráadásul.« Így történt. S a néger rabszolga boldogan vitte haza honfitársát. Konyhójába vezette, ágát néki adta, asztalához ültette és a saját kelyhéből adott néki inni. Úra sokszor látta ezt és végül megkérdezte a rabszolgát: »Mondd, miért gondozod te olyan hűségesen azt az öreget?« »Ez az öreg ember adott el annak idején a rabszolgakereskedőnek, és én azt olvastam a Bibliából, hogy ha a te ellenséged éhezik, adj enni, ha szomszujhozik, adj inni.«

Tudakozzátok az Írásokat!

Jan. 16. Márk 5:21—43. *Róm. 6:1—11.* Az új élet titka az, hogy először meg kell halnunk, vagyis hittel elfogadnunk azt, hogy ó-emberünk Krisztusai megfeszítették. Ez azonban nem azt jelenti, hogy többé nincs lehetőség arra, hogy vétkezzünk. Nemcsak kívülről vesznek bennünket kísértések körül, hanem sajátmagunkban is mindjárt talál fogózkodó pontot az ellenség, mihelyt kiesünk ebből a hitbeli álláspontról. Nemcsak meghalni kell tehát az ó-embernek, hanem a halálban maradnia is, tehát folyvást abban a tudatban kell élnünk, hogy Krisztus megszabadított a bűn hatalma alól.

Jan. 17. Márk 6:1—13. *Róm. 6:12—23.* A hitben való megmaradást legjobban úgy biztosítjuk, ha engedelmeskedünk mindannak, amit Isten akarátának és parancsolatának ismertünk meg. A hit nem ábrándozásban, hanem a gyakorlati életben leli meg a maga táplálékát és azáltal erősödik. Ha tagjainkat odaszánjuk az igazság szolgálójává, s úgy is használjuk őket, akkor tapasztalni fogjuk ennek gyümölcseit is az életünkben. Hitünk növekedni fog, mert Isten mindig többet közölhet velünk az ő kegyelméből.

Jan. 18. Márk 6:14—29. *Róm. 7:7—25.* Az új élet, még ha hittel elfogadtuk is, nem alakul ki olyan könnyen bűnös emberi természetünkben. A halálba adott ó-ember újra meg újra megmozdul és élni akar. De mivel ebben a küzdelemben annál jobban megismerjük, hogy mennyire mélyen gyökerezik bennünk a bűn s mennyire nem tudunk tőle a magunk erejéből szabadulni, így hát ez is javunkra van, mert mindig jobban odahajt bennünket Krisztushoz, míg mi, Pállal együtt így nem kiálthatunk: »Hálát adok Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által.«

Jan. 19. Márk 6:30—44. *Ésa 41:6:1—6.* Milyen találó képet rajzol itt a próféta az eljövendő Ur Jézus Krisztusról, Jézus rá is ismert ebben a képben önmagára. (Luk. 4:16—19.) S azt is látja és hirdeti a próféta, hogy a Messiás eljövetele az egész népek szabadságát jelent, az Ur papjainak és Isten szolgálóinak fognak nevezetni. Fájdalom, a zsidó nép nem ismerte fel ezt a nagy hivatását, azért egy időre félretételt, s a pogányoknak ajánlatott fel a dicső feladat, hogy Krisztus által

keresztyénekké lehessenek. Igazán az Ur papjai és Isten szolgálói vagyunk-e mi?

Jan. 20. Ján. 2:1—11. *Róm. 12:7—16.* Ján. 1:43—51. *1. Kor. 2:6—16.* Milyen nagy kegyelem számunkra az, hogy Isten képessé tesz bennünket arra, hogy megértsük az Ő gondolatait. Ez természetesen csak úgy mehet végbe, ha gyökeresen átváltozunk, érzéki emberekből, lelki emberekké leszünk. S ezt is Isten viszi végbe Szent Lelke által az engedelmes és aláztos szíveken.

Jan. 21. Zsolt. 127, 128. *Róm. 8:1—11.* Milyen különbség van azoknak a lelkiállapota közt, akik még testi életet élnek, az ó-ember életét, és azoké közt, akik már lélekben járnak! Amott bűn, halál, Isten ellen való ellenségeskedés, emitt szabadság, élet békeség! Melyiket választottad? Melyikben élsz?

Jan. 22. Márk 6:45—56. *Róm. 8:12—23.* Isten gyermekeire feleséges örökség vár. Ennek az örökségnek most még csak a zálogát kapták meg, azt a teljes bizonyosságot, hogy Krisztuséi vagyunk s egykor részünk lesz az Ő dicsőségében is, mint ahogy most részünk van szenvedéseiben. Akiben az Ur egészen elvégezheti a maga átalakító munkáját, azok az Ő újra eljövetelekor vele együtt fognak megjelenni dicsőségben. Erre vár az egész teremtett világ is, hogy felszabadulhasson az átok alól, amely az ember bűne miatt van rajta.

Jan. 23. Márk 7:1—23. *Róm. 8:24—30.* A teljes örökség átvétele most még csak reménység, de ha hívek vagyunk, akkor az Ur erőt ad reá, hogy szenvedések közt is békétűrse, tudjuk várni a megvalósulást. A szenvedések is javunkra vannak, szükségünk van reájuk, hogy átfarmáltassunk az Isten Fiához való hasonlatosságra. Isten pedig ezt mindenáron véghez akarja vinni, mert erre eleve elrendelt bennünket. Ezért hívott el, ezért igazított meg, ezért akar meg is dicsőíteni. Ne álljunk ellene szent munkájának, hanem engedjünk neki mindenben!

Jan. 24. Márk 7:24—37. *Róm. 8:31—39.* Isten gyermekeinek sokan ellene vannak a világban, sokan szorongatják, sokan üldözik őket, sok helyen pusztítják őket ma is fegyverrel. S be-tegségnek és nyomorúságnak is ki vannak téve, Isten ezekkel is próbára

teszi őket. S még sem kell félniök, csüggedniök, vagy kétségbe esniök. A test elveszhet, de a lélek él, mert van aki esedezik érte. Jézus Krisztustól senki és semmi el nem szakaszthatja őket, s ez a boldogság itt és az üdvösség odaát.

Jan. 25. Márk 8:1—21. Róm. 9:1—13. Istennek gondolatai nem a mi gondolataink, az Ő útai nem a mi útaink. Azért van, hogy gyarló emberi elménkei sokszor nem értjük meg Őt. Miért van, hogy egyik ki van választva, a másik nincs? — kérdezi egyik-másik szorongó lélekkel. Ne félj, te ember, aki ezen töprengsz. Ez a töprengés annak a jele, hogy Isten Lelke szól hozzád és hív megtérésre. Add át magadat Krisztusnak s aggodalmad eloszlik.

Jan. 26. Márk 8:22—9:1. II. Kir 5:1—19 a). A Jordán vize csak külső eszköz volt Naámán meggyógyítására. Isten ereje felelt benne Naámán hitére. Mert Naámánnak először meg kellett magát aláznia és hittel elfogadnia, hogy ez által az egyszerű eszköz által, amely ellen először fölháborodott, fog meggyógyulni. Mikor ezen a lelki folyamaton átmert, akkor az Ur meggyógyíthatta. Segítséget vársz megalázkodás és hit nélkül? Hiába! Alázd meg magadat és higgy, s megjön a segítség.

Jan 27. Máté 8:1—13. Róm. 12:17—21. Ján. 4:5—14. Róm. 1:13—20. A samáriai asszony nem gondolta, mikor vizet meríteni ment a kúthoz, hogy ott megtalálja az örök-élet vizének a kútfejét. Talán hozzád is a mindennapi életnek egy ilyen egyszerű eseménye közben jön el Jézus. Próbáld meg életednek minden jelentékellennek látszó eseményét úgy tekinteni; mint ami Isten kezéből jő, s ami által valamit mondani akar neked. Olvasd rendszeresen Isten Igéjét s akkor könnyebben meg fogod találni az összefüggést Isten akarata s a saját mindennapi életed közt. Akarj találkozni Jézussal, s ő meg fogja magát jeleníteni neked.

Jan. 28. Zolt. 130. Róm. 9:14—24. Isten Igéje világosan megmondja, hogy nem szabad fürkésznünk olyan titkokat, amelyeket Isten elrejtett előlünk. S kicsoda merészség volna tőlünk még itélkezni is afölött, amit nem értünk. Azt, amire szükségünk van, megérthetjük. Isten a Golgotha keresztje által megnyitotta előtünk az Őhozá vezető utat, ha rálépünk akkor könyö-

rül rajtunk, ha elkerüljük, szívünk megkeményedik. S ki ennek az oka? Az, aki nem engedett Isten hívó szeretetének.

Jan. 29. Márk. 9:2—13. Róm. 10:1—17. Isten szeretete mindent elkészített: a mi üdvösségünkre. Krisztus meghalt bűneinkért és feltámadt megigazulásunkért. Isten többet nem tehet. Most már a te dolgod következik, a hit. Igen, a hit és semmi más. Nem emberi érdemek, jócselekedetek összehalmozása, hanem hit abban, amit Isten elkészített. Ha azt hit'el megragadod, akkor majd jön a többi, jön a bizonyágtétel is, mert hit által olyan boldogságot, olyan gazdagságot nyertünk Krisztusban, amit nem tudunk elhallgatni.

Jan. 30. Márk. 9:14—32. Róm. 11:1-12. Izrael elvetette a hozzá érkezett Messiást s a Baál előtt hajtott térdet. Ezért elvetettet. De voltak köztük olyanok, akik nem hódoltak a bálványoknak, s ezek megtartattak. Ma is így van ez, keresztyének, zsidók és pogányok közt. Fájdalom, a nagy többség ma is bálványok előtt hajlong (nem csak a pogányok közt ám), de aki megtér s befogadja Isten Fiát, az mind megtartatik.

Jan. 31. Márk 9:33-50. Róm. 11:13-24. A zsidó népet sem vetette el Isten mindörökre. Mily sok keresztyén van, aki a maga keresztyénségében kevélykedik s a zsidót megveti. Pedig ha keresztyéennek születlett ez is csak kegyelem, amely ne kevélységre, hanem alázatosságra, hálára indítson. S aki zsidónak született, azt is hívja a kegyelem megtérésre és üdvösségre. S végül még az egész zsidó nép számára el fog érkezni a kegyelem ideje.

Vargha Gyuláné.

Nem jelentőség nélküli, hogy Krisztus olyan gyakran használja azt a szót: »Lássátok!« Aki Őt követi az látni fog.

—O—

Imádkozni az tud, aki tudja, hogy a naponkénti nehézségek mit jelentenek az ő számára. A nehézségek arra valók, hogy azok által mélyebben beláthatoljunk Isten kegyelmének a gazdagságába. A nehézségek a hit számára nyújtának táplálékot, de nem arravalók, hogy leverettessünk.